

כולם קדושים

א. בתוך טענותיו של קורח ועדתו הכופרים בשליחותם האלוהית של משה ואהרן, נמצאת טענה שדומה שיש בה מן האמת, 'כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', הלא נאמר בעדה זו 'עם קדוש' 'קדושים תהיו' וכדומה, ואם כן מה תכלית יש בקדושים שהם מעל אומה זו. מעבר לכך, השם השוכן בתוך כלל האומה כאחד ואינו מבדיל בין שכבות העם, מוכיח שקדושת כולם שוה, ומה טעם במעלת משה ואהרן.

לבד ממה שבשאלה זו כפרו בכך שהשם הוא ששלח את משה ואהרן, לבד זה שבדרישתם לעליונותו של קורח הם סתרו והגחיכו טענה זו, ובעצם תפקידם כבני לוי הנמצאים מעל כלל האומה יש סתירה לטענתם, עד שאנו מבינים כי רק הקנאה ותאוות הכבוד הניאו אותו להנחות אלו. אך, האם באמת אין מקום לתמיהתו מהמבט האמיתי של ייעוד ישראל, האם עם קדוש זקוק לקדושים יותר שיובילו אותו וישפיעו עליו.

ב. אכן, אילו היה כלל ישראל מושלם בהשלמת תפקידו, אילו כבר אז היה העם קדוש, לא נצרכנו למוכיח בשער ולא למורה הדרך, אילו כך היה היינו חוסכים אלפי שנות גלות וייסורים, שכן המושלם והקדוש אינו זקוק להשתלמות נוספת.

ג. כאשר אשה מתקדשת לבעלה, הרי היא מופרשת מן העולם ומיוחדת לו, האם נאמר שבעת הקידושין כבר השלימה את ייעודה וחובותיה כלפי בעלה, האם נאמר שמעתה היא כבר מיוחדת לו ואין עליה חובת מאמץ להתרחק ולפרוש מכל העולם. אדרבה, בקידושיה היא הצהירה על תפקידה וייעודה במשך שנות נישואיהם, היא ייחדה את עצמה לתפקיד של ייחוד לבעלה כל הימים, כעת אין זה אלא הצהרת כוונות, חשובה וקריטית אמנם, אך הביצוע של כוונותיה הוא המשמעותי.

ד. ישראל עם קדוש לאלוקיו בכך שהוא ייחד את עצמו לעבודתו, הצהיר את כוונתו ושליחותו, אך אלפי שנות דור ייקח לעם ליישם קדושה זו ולהוכיח שאכן מימש את ייעודו ושליחותו לעבודת הבורא. לזה הצטווה העם 'אנשי קדש תהיו לי' 'קדושים תהיו', העם אמנם מקודש ומיוחד אך כל משמעות אין אם לא שנממש את הייחוד בפועל.

'ובתוכם השם' המשכן, גם הוא כמורה דרך ולא כהבנת קורח שראה במקדש הוכחה למציאות של כולם קדושים, אדרבה בגלל שאנו עם קדוש ומיוחד לתפקיד אלוהי, ציווה הבורא לבנות לו משכן בתוכנו המלמדנו את תפקיד הקדושה, המורה לנו את הדרך לקדושים תהיו, ומחמת תפקידו הוא קרוי גם מקדש. (ראה 'מקדש ומשכן' תרומה תש"פ).

והיאך, על ידי משרתיו הכוהנים המקדשים עצמם בפרישות נוספת על כל העם ומלמדים אותו על ידי העבודה את תפקיד הקדושה, אך גם הם לא יעבדו במקדש כאנשים עצמאיים שכבר באו לתכלית הקדושה ולא נותר להם אלא לאלף את העם, גם הם נחשבים לזרים באם באו מתוך אישיותם הם ולא במסגרת תפקידם ובתוקף שליחותם.

כי כך הוא הדבר, האומה כולה מתגייסת לתפקיד שליחותה וקדושתה, וכל אחד מתוך האומה יש לו תפקיד בזה, כלל העם החי את חיי המעשה זקוק לתזכורת תמידית של ייעודו על ידי אותם אלו שנועדו לתפקיד זה ופרשו משום כך מחיי המעשה לעבר המשכן המקדש.

ה. נמצא איפה, שטעותו האידיאולוגית של קורח היתה בכך שראה את השליחות והייעוד כמציאות מוגמרת, שראה את האומה כקדושה מעצם מציאותה ולא היה אצלו מקום למטרה ותפקיד, ממילא כל הסתכלותו על הכהונה היתה כקדושה יתירה ותכלית גבוהה יותר שאין לה מקום אצל אומה שמיצתה את תפקידה עם המקדש שבתוכה.

אך האמת היא שעוד נכוננו לאומה זו תלאות רבות בייחודה עם הבורא וכעת היא רק התחילה את ייעודה, לצורך זה דאג לה הבורא למורי דרך את שכינתו ואת כוהניה, לא כי הם נעלים יותר, אלא כי הם יביאו את כל האומה לתכלית קדושתה.

|. דומה שבלבול זה עודנו עומד מטעה ומתעה, תפקידו של היהודי הוא קדושה, מהותו היא קודש כיון שייחד את עצמו למטרה זו, מכאן ועד להשגת המטרה, עבודה.

מעוניין לקבל מאמרים בסגנון זה? K0548541508@gmail.com

אשמח לקבל תגובות והארות. אשמח אם תעביר למתעניינים. מנחם קלמן.